

8 februari 2002, in het geschil tussen Sante Pasquini en I.N.P.S. (Istituto Nazionale di Previdenza Sociale), heeft het Tribunale Ordinario di Roma — Sezione Lavoro Quarta — het Hof de volgende prejudiciële vragen gesteld:

Is met de doelstellingen van verordeningen nrs. 1408/71⁽¹⁾ en 574/72⁽²⁾ van de Raad verenigbaar een nationale wettelijke regeling die bij het ontstaan van een schuld die voortvloeit uit de toepassing van de communautaire regelgeving, voorziet in de invordering van de schuld zonder beperkingen in de tijd, waarmee het beginsel van de rechtszekerheid wordt aangetast?

Moeten vorenbedoelde bepalingen van gemeenschapsrecht niet aldus worden uitgelegd dat zij in de weg staan aan een nationale wettelijke regeling die geen beperkingen in de tijd stelt aan de invordering van schulden die ontstaan door een te late of verkeerde toepassing van de desbetreffende communautaire bepalingen?

Is het naar analogie van de overgangsbepalingen voor de toepassing van de socialezekerheidsverordeningen, die een termijn van twee jaar stellen waarin met terugwerkende kracht aanspraak kan worden gemaakt op de door die regelgeving verleende rechten, niet mogelijk om deze termijn van twee jaar na de kennisgeving van invordering van de schuld a contrario toe te passen in gevallen van vermindering van eerder toegekende rechten, behoudens indien in de nationale wettelijke regeling gunstiger termijnen zijn neergelegd, en steeds onder het voorbehoud dat de belanghebbende niet te kwader trouw heeft gehandeld?

⁽¹⁾ PB L 149 van 5 juli 1972, blz. 2.

⁽²⁾ PB L 74 van 27 maart 1972, blz. 1.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat de Italiaanse Republiek, door niet de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen voor het opvolgen van richtlijn 1999/48/EG van de Commissie⁽¹⁾ van 21 mei 1999 houdende tweede aanpassing aan de technische vooruitgang van richtlijn 96/49/EG van de Raad⁽²⁾ betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten inzake het vervoer van gevaarlijke goederen per spoor, of althans de Commissie daarvan niet in kennis te stellen, de krachtens deze richtlijn op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;
- de Italiaanse Republiek in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Artikel 249 EG (ex artikel 189 EG-Verdrag), volgens hetwelk de richtlijn verbindend is ten aanzien van het te bereiken resultaat voor de lidstaat waarvoor zij bestemd is, houdt de verplichting in voor de lidstaten om de voor de omzetting in de richtlijnen gestelde termijnen in acht te nemen. Deze termijn is op 1 juli 1999 verstreken zonder dat de Italiaanse Republiek de nodige bepalingen heeft vastgesteld voor het opvolgen van de in de conclusies van de Commissie vermelde richtlijn.

⁽¹⁾ PB L 169, van 5.7.1999, blz. 58.

⁽²⁾ PB L 235, van 17.9.1996, blz. 25.

Beroep, op 19 februari 2002 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Italiaanse Republiek

(Zaak C-50/02)

(2002/C 84/93)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 19 februari 2002 beroep ingesteld tegen Italiaanse Republiek door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door Antonio Aresu als gemachtigde.

Doorhaling van zaak C-18/99⁽¹⁾

(2002/C 84/94)

De president van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft bij beschikking van 6 november 2001 de doorhaling in het register gelast van zaak C-18/99: Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Aiolika Parka Siteias AE.

⁽¹⁾ PB C 86 van 27.3.1999.